

Borzalom! - Székesfehérvár, 1944. november

-
-

Készült: 2016. április 29. péntek, 16:51

Találatok: 82

[Facebook](#) [Twitter](#) [Google+](#) [Megosztás](#)

Dr. Barlay Szabolcs atya, az MTA történész doktora alább olvasható, vallomásszerű írását a történetek után 70 évvel is borzalomként megélve tesszük közzé. Az a borzalom, ami Magyarországot 1944-45-ben a szovjet katonai megszállás ideje alatt érte, teljességgel kizárja azt, hogy bárki felszabadulásként beszéljen erről. A Székesfehérváron 1944 novemberében történtek mostani közzétételét követően ember ezt a megszállást Magyarország felszabadításaként nem említheti. A Magyarok Világszövetsége álláspontja szerint, ha mégis, bárki ezek után is felszabadulásként emlegetné Magyarország 1944-45-ös megszállását, arról minden magyarnak tudnia kell, hogy az illető a magyar nép és a magyar nemzet legelvetemültebb ellensége, és akként kell hozzá viszonyulnia, akként kell vele szemben viselkednie.

ÉG A PUSZTA

gróf Andrássy Imréné memoárja 1948-ból

Olyan könyv van a kezemben, melyet néhány héttel ezelőtt egykori 5/b osztályom egyik 80 éves diákjától kaptam. Agg életemnek legmegdöbbentőbb esetéről számolok most be, kérve mindenkit, hogy aki olvassa, küldje tovább és terjessze. Előljáróban még annyit, hogy minden mondatomat a 2015-ben Corvina Kiadónál megjelent könyv alapján írom.

A legfontosabb tudnivalókat így foglalom össze:

Az 1902-ben született svéd Stella Kuylenstierna férjhez ment gróf Andrássy Imréhez, akit Stockholmban a magyar követségen ismert meg. Nem sejtette, nem is sejthette, hogy milyen sors vár rá. Nem tudhatta, hogy az egyik leggazdagabb magyar arisztokrata feleségeként tündérmesébe illő főúri élet vár rá. És nem tudhatta azt sem, hogy milyen drámai módon vet majd véget a II. Világháború ennek az életformának. Mint ahogy nem tudhatta azt sem, hogy milyen pokoli körülmények között kell majd megmenteni a puszta életét az 1945-ben visszavonuló németek és az előrenyomuló oroszok között. Mindezt páratlanul értékes és hiteles memoárjában írta le. Ez a memoár 1948-ban Stockholmban jelent meg. Magyar fordításban most, 2015-ben jelentette meg a Corvin, mely heteken belül elfogyott a könyvesboltok polcáról.

Megdöbbentő, hogy 67 évet kellett várni, míg erről mi magyarok is tudomást szereztünk. Felelősségem teljes tudatában kijelentem, úgy is, mint rubinmisés pap, úgy is, mint oknyomozó történész, hogy az alább közölt tényekről soha semmit nem hallottam – sem világiaktól, sem székesfehérvári szerzetes társaimtól, de még a székesfehérvári aula Shvoy püspök korabeli papjaitól sem.

Ennek a könyvnek, melynek Andrássy grófné *Ég a puszta* címet adta, csak egyik fejezetéről számolok be. Címe: *Fekete mise Fehérváron.*

1944 novemberében vagyunk. A rádió ezt az utasítást sugározta: Minden magántulajdonban lévő automobilnak az Apponyi téren kell jelentkeznie. Stella férje, Andrássy Imre gróf autóval jött érte. Akkor még nem tudták, hogy miről is van szó. Autójukba beültettek egy orvost kötözőszeres ládával. Mintegy 150 autóból álló karaván elindult Budapestről dél felé. De még ekkor sem tudták az úticélt. Azt csak a menetoszlop vezetője tudta, hogy Székesfehérvárra kell menniük. Korábban a rádió azt is bemondta, hogy Fehérvárt aznap visszafoglalták az oroszoktól. Ezért arra gondoltak, hogy oda kell menni és segítséget kell nyújtani a lakosságnak.

A tények pontosabb megértése miatt jó tudnunk, hogy a németek mindenáron meg akarták tartani ezt a katonailag is fontos központot, a híres balatoni offenzíva miatt. De egy nap, amikor páncélosai beleragadtak a feneketlen sárba, az oroszok meglepetésszerűen elfoglalták a várost. A memoárból megtudjuk, hogy óriási köd telepedett le a fehérvári katlanba. Az oroszok elszáradt kukoricáson át jöttek. Észrevétlenül keltek át a Dunán. A rohamcsapatot büntető századokból állították össze. Csak a legelvetemültebb bűnözők, a Vörös Hadsereg söpredéke került a rohamosztalba. Az orrukba vattacsomót dugtak, amely valamilyen gombaméreggel volt átitatva, és ami az emberből vadállatot csinál. Néhányukat a mi katonáink elfogtak. Amikor a méreg hatása enyhülni kezdett, üvöltöttek, ordítottak, mint a megszállottak, tomboltak, haraptak, mint a veszett kutyák, majd elterültek a földön...

Fehérvár e csürrhének esett áldozatul. *„Ami ezután történt, a nők megbecstelenítése, a kereszténység megcsúfolása, örök időkre a nyugati kultúra szégyene marad.”*

A csitritől az öregasszonyokig minden nőt összeszedtek, betereltek a székesegyházba, és meztelenre vetkőztettek. Asztalokat és padokat hordtak be, és megkezdődött a nők tömeges megerőszakolása. Idézet következik: *„Személyesen beszéltem anyákkal, akiket gyermekeik szeme láttára erőszakoltak meg, lányokkal, akiket anyjuk szeme előtt becsstelenítettek meg. Az oroszok között sok szadista és kéjgyilkos is akadt. A templomban láttam egy 11 éves lány holttestét, akit harminchat altesti késszúrással öltek meg. Kórházban beszéltem két tizennégy éves lánnyal, akiknek egy elállatiasodott bűnöző leharapta a mellét.”*

A szörnyűségnek még nincs vége. Andrassy grófné találkozott egy hetven éves öregasszonnyal, akit tizennégyszer erőszakoltak meg sárgabőrű ázsiaiak. Ez a szerencsétlen öregasszony megtudta, hogy miért őt választották ki, amikor fiatal lányokat is találhattak volna maguknak. Magyarázat: az egy ősi hagyomány náluk, hogy a közösülés egy jóval idősebb és csúnyább öregasszonnyal azt jelenti, hogy a férfiakat ellenállóbbá teszi a puskagolyóval szemben. Olyan hatást érnek el vele, mintha sárkányvért innának.

„Mindez az Úr 1944. esztendejében történt egy keresztény templomban az oltár és Szent István képmása előtt.”

Fiatal, tapasztalatlan leányok voltak a legkiszolgáltatottabbak. Sokan meghaltak közülük. Az asszonyok közül többen beleőrültek a szenvedésbe. Stella asszony memoárjában leírja, hogy találkozott egy ilyen megőrült asszonnyal, aki eszelős tekintettel mesélte, hogy egyetlen nap alatt száz orosz katonának tett a kedvére. A beszámoló ezzel a mondattal fejeződik be: *„Soha*

életében nem vett még részt ilyen misén.”

Ebben a fejezetben még számos olyan ördögi brutalitásról tesz említést a grófnő, amelyeket az orosz megszálló hadsereg katonái hajtottak végre a magyar népen és a magyar nőkön. Ezekről most részletesen nem írok, de a fejezet befejezését szóról szóra lemásolom.

„Számomra Fehérváron a legmegrázóbb látvány mégis a Paulini házaspár holtteste volt. Én takartam le őket egy lepedővel. Ennek az elbűvölő művészházaspárnak az életművét Gyöngyösbokrétának nevezték. Körbejárták a magyar falvakat, és felkutatták a népművészet ifjú tehetségeit. Énekből, zenéből, táncból és a legszebb viseletekből Gyöngyösbokrétát kötöttek, amelyet aztán fiatal fiúk és lányok mutattak be minden évben Budapesten egy olyan előadás keretében, amely a bensőségesség és a természetes báj tekintetében párját ritkította. A Gyöngyösbokréta szimfóniává terebélyesedett, valóságos pásztorjátékká, amely legtöbbször a könnyekig meghatotta nézőit. Paulininét egy korábbi támadás után az oroszok egyszer már megerőszakolták. A házaspár méregtablettákat szerzett be arra az esetre, ha ismét fenyegetné őket ez a megaláztatás. A méreg nem volt elég erős. Az oroszok újra megerőszakolták az asszonyt, mielőtt elvesztette volna eszméletét, és férjének még látnia kellett a martalócok alatt vonagló feleségét, mielőtt meghalt volna. Soha nem felejttem el haláltusától eltorzult arcukat, de nem felejttem el a Gyöngyösbokrétát sem.”

Mint a médiáért is felelős paptanár, szükségképpen válaszolnom kell azok kérdésére, akik netán megbotránkoznak a leírtak közreadása miatt épp az Indítlak honlapon. Bírálóim hangját ismerem, és hallom amint mondják: „Barlay megint mire vetemedik?” Válaszaim:

1. Az 1944 novemberében meggyalázott, megkínzott, örületbe kergetett székesfehérvári leányok, asszonyok, szüzek, feleségek, édesanyák, özvegyek, nagyanyák hitünk, egyházunk és hazánk vértanúi voltak. Nekünk az lenne a minimális feladatunk, sőt kötelességünk, hogy róluk és hősiességükről mindent részletesen tudjunk, írjunk, beszéljünk szószékről, katedráról. Mindezt nem tettük meg, mert elődeink elhallgatták előlünk az egész tragédiát.

2. „Bűnösök közt cinkos, aki néma!” Babits prófétai igazságának gyökerei a szentírásban találhatóak. Jaj nekünk, ha mi is hallgatunk!

3. Mi, magyarok gyorsan felejtünk. És nemcsak „civilék”, de papok is. Hálátlanok tudunk lenni

ép azokkal szemben, akik példaképeink lehetnének. Szívós munka kell ahhoz, hogy kiemeljük a feledés sötét éjszakájából Prohászka, Tóth Tihamér, Brenner János, az 1956-os mártírok, sőt nagyszüleink, apánk-anyánk emlékét. Pedig nekik köszönhetjük mindazt, amiért érdemes élni, és kereszténynek lenni.

4. Ismerjük-e annak a székesfehérvári papnak a nevét, akit a püspökségen lőtt le egy szovjet katona? Közülünk hányan ismerik? És ki tudja annak a sok száz meggyalázott nőnek a nevét, tragédiájuk történetét, akikről egy svéd származású magyar gróf felesége írt könyvet 70 évvel ezelőtt?

KÖTELESSÉGEM KÖZZÉTENNI AZT, AMI SZERVES RÉSZÉ A MAGYAR KERESZTÉNYSÉG MARTÍR SORSÁNAK!

„Rómában a pápához”

Amikor Stella asszony Németországba menekült férjével 1945 tavaszán, tovább segített a magyarokon, amit egy magyar gróf feleségétől el is várunk. Az oroszok elől menekülő családok szörnyű helyzetbe kerültek, és valósággal éheztek. Szólt egy segítőkész barátjának, lant angol őrnagynak, és elmondta neki, hogy Rómába szeretne utazni és beszélni a pápával. Rajta keresztül kapcsolatba került az angol Vöröskereszt vezetőjével, egy ezredessel „- *Tenni kell valamit – mondtam az ezredesnek. - Maga is tudja, hogy az itt lévő menekültek mind éheznek. Beszélni szeretnék a pápával. Ő az egyetlen, aki segíthetne ezeken a számkivetetteken. - All right – felelte Selby-Bigge. - Holnap reggel 7.30-kor utazom Rómába. - Magával mehetnék*

? – kérdeztem szinte csak tréfából. - Természetesen – felelte legnagyobb meglepetésemre.”

Amikor Rómába értek, Stella asszony a svéd követség ajtaján csöngetett. Ott, mint svéd asszonyt természetesen mindennel ellátták.

Mivel az utolsó időben ő maga is menekült volt, húsz kilót lefogyott és ruhái is lógtak rajta. Ezeket írja: *„Nem volt harisnyám sem. Ami rajtam volt csupa rongy... Mindent odaadtam egy szegény öregasszonynak, akivel Mariazell közelében találkoztam.”*

Amikor az angol tiszt megtudta látogatásának igazi célját, bevallotta, hogy először megijedt, hogy elment-e a józan esze, hiszen a pápával találkozni nem ilyen egyszerű dolog. Stella hajthatatlan maradt, és elment Montini bíborshoz, az államtitkárhoz (a későbbi VI. Pál pápához), aki megkérdezte, hogy az illusztris Andrássy família tagja-e? Ez jelzi, hogy mennyire ismerte a magyarokat, hisz ő kísérté el Pacelli bíborost (a későbbi XII. Pius, épp az, akivel most beszélni szeretne), a budapesti Eucharisztikus Kongresszusra. Az államtitkárságon egy beadványt készítettek azokkal a kérdésekkel, amelyeket a pápával szeretne megbeszélni. Kitűzték az audiencia időpontját hétfőn reggelre. *„A Vatikánba a követség elegáns autójával mentem. A ruhámat megfelelőnek tartottam, de aggódtam, hogy le ne essen rólam, hiszen az elmúlt év folyamán húsz kilót fogytam, és a díszes öltözetet csak azok a biztosítótűk tartották meg rajtam, amelyeket a portás feleségétől kértem kölcsön. A Vatikán mérhetetlenül nagy. Hatalmas termek sokaságán mentünk keresztül....”*

Apadni kezdett az elszántsága, de azt is tudta, hogy a világhírű festményeken és a pompán túl, mint keresztény a pápában a szívet fogja megtalálni. Egyszer csak kitárult előtte az utolsó ajtó. A terem közepén ott állt a Szentatya, XII. Pius pápa fehér reverendájában. Azonnal eltűnt minden aggálya. A pápa tekintetéből végtelen jóság és nagy bölcsesség sugárzott. Ő maga volt a megtestesült keresztényi szeretet, amely segít a rászorulókon. *„Mutasson utat nekik, Szentatyám, adjon nekik reményt.”*

Könnyek csorogtak végig barázdált arcán, miközben a menekültek sorsáról beszélt. Tudta, hogy milyen ínségben szenvednek. Tudta jól, milyen rémisztően nagy szükség van a segítségre. Tudta, hogy milliók és milliók vannak a világban, akiknek nincs semmijük, nemcsak cipőjük, de hitük és reménységük sem. A pápa megígérte, hogy megpróbál segíteni mindazokon, akiknek borzalmas sorsát most elébe tárta. „

Az audiencia végén a kereszt jelével megáldott és azt mondta: áldásomat adom rád leányom és azokra, akikért munkálkodol.”

A pápa áldása gazdag termést hozott. Stella asszony néhány héten belül látta, hogy a katolikus egyház hogyan küldött a magyar menekültek számára orvosságot, ruhát, élelmiszert, fűtőanyagot az Alpokban rekedt számkivetetteknek.

Eddig tartott gróf Andrássyné beszámolója. Én még annyit fűzök hozzá, hogy az ő könyvének olvasása révén eszembe jutott mindaz, amit Rómában épp azokban a hónapokban én magam is átéltem. Tudniillik 1945-46-ban Rómában, a vatikáni könyvtárban folytattam kutatásokat, és a Magyar Akadémián laktam. A tavaszi hónapokban avatta bíborossá a pápa Mindszenty József hercegprímást, és heteken keresztül titkáranak voltam a segítségével. Egy alkalommal azt kérték tőlem, hogy az Ausztriában rekedt magyar menekültek számára elindított segélyszállítmányt kísérem el. Stella asszony kérését teljesítette a szentatya – ezt én is igazolhatom, hiszen egy ilyen szállítmány zsákjain ültem Rómától az Alpokig.

De van még egy felejthetetlen emlékem:

1946 nyarán hazaindulásom előtt rendkívüli kegyelemben volt részem. Rendi generálisom kijárta, hogy egy soron kívüli pápai kihallgatást kaphassak: audienza speciale a neve. Tehát nem a szokásos közös kihallgatásról van szó, hanem külön néhány hasonló hívővel együtt egy pápai teremben egyenként beszélhetünk a pápával. Amikor közeledett a pillanat, és elém állt, a mögötte álló titkár bemondta a nevemet. Felejthetetlen percek következtek. Megkérdezte tőlem olaszul, hogy nem félek-e visszamenni Magyarországra? (Ő ugyanis már tudta, amit mi nem, hogy Jalta után mi következik). „- *Miért akarsz hazamenni? Ezt válaszoltam: - A magyar ifjúságért és családomért, mert nem tudom, hogy szüleim és testvéreim hol vannak.*” Ekkor pillanatnyi csend következett, ő felnézett a magasba, valamin nagyon gondolkodott. Egyszer csak gyönyörű magyarsággal ezeket mondta, miközben áldását adta: „*Éljen Magyarország! Dicsértessék a Jézus Krisztus!*” Ezzel az áldással tértem haza, és, ha csak egy évig is, de ezt az áldást adtam tovább 80 kisdíákomnak a budai ciszterci gimnáziumban, annak az 5/b-nek, amelynek tagjaival most is találkozom.

Íme, 70 év után az összefüggésekre így derül fény egy magyarrá vált grófnő jóvoltából

Barlay Ö. Szabolcs

100-3=97 éves paptanár

MTA történész doktora

Korábban írtuk: [„Mint kígyó sziszegett az egész mezőny...”](#)

MVSZ Sajtószolgálat

8969/160429